KORADO JE REKAO

Eto, toliko puta sam pitao – što će kazati Korado, a Korado je sad rekao, citiram: „U konačnici, ako bi se gledali svi mogući scenariji, ne treba isključiti mogućnost da čovjeka, *homo sapiensa*, više ne bude bilo za, primjerice, sto godina. … Neće to biti odluka umjetne inteligencije, neće biti odluka *homo superiora*, nego ćemo mi biti ti koji ćemo zaključiti da je opstanak suviše kompliciran, pa se nećemo razmnožavati. … Mi smo u jako kritičnoj situaciji, postali smo previše moćni.“[1]

Mislio sam u jednom trenutku, da sam možda ja taj defetist, sumnjičavac u svijet kapitalizma, u društvo, napredak, čovjeka…, ali, evo, kada to kaže Korado, kazao je astronom, astrofizičar, matematičar… pa stoga i moramo početi vjerovati u svoje grješke. A ja sam svoju počinio u prošlom broju, kad nisam provjerio, a tipkovnica je jednostavno preskočila broj pa sam umjesto 70.8008 ispisao 78.008. No, daljnji slijed operacije je ispravan pa je lako bilo vidjeti da je opet *lapsus numero*.

Htio sam napraviti pauzu u radu, odmoriti mozak i um, ali srce ne da. Zato ću u ovdje pokušati sintetizirati pojedine stvari, a istodobno, kako ništa ne bi ostalo otvoreno, osvrnuti se na moguće vrelo *plejadskih* brojeva pa time i *plejadskog* jezika, ako je sve zapravo *algoritam*. A za mene osobno jest!

Prvo pitanje koje se kristalizira u moru i u šumi dosad objavljenih radova je zašto tolika masa, količina koincidentnih situacija, tako da nikad ne prestanemo sumnjati a istina je tu, neporeciva. Jedan od takvih primjera je pitanje određenja geografske dužine kroz povijest, odnosno nultog ili početnog meridijana Zemlje. Dugo se time bavim pa rezultate neću ponavljati spram primara geografske dužine, meridijana koji je prolazio otokom Ferro i radikalno utjecao na meridijan kojeg implementacija u prostor prepoznaje kao težište modela *plejadske* matrice na nebu. Stupanjski odnosi 17°40' – 17°42' – 17°44' u osnovi su ti koji definiraju meridijan Greenwicha s konca 19. stoljeća, a Ptolemej ga *de facto* postavlja na prijelazu u kršćansku eru. Zato ne čudi ako se Kršćanstvo nastavilo razvijati u tom smjeru, tj. ako je prihvatilo Ptolemeja kao model u razvoju organizacije njegove infrastrukture u prostoru Sredozemlja i Europe.

Sve zapravo imamo u rukama, cjelovitost te slike je dokazana, znanstveno je vrlo potkrijepljena dokazima, počesto i eksperimentima. I sve što iz nje proizlazi vodi i usmjerava u taj naš prostor, prostor drevne Ilirije. Uočili smo taj vertikalni kanal između 17° i 18° stupnja geografske dužine gdje su Vlašić i Ošlje, no tu su još i druge implikacije povijesno vezane za plovidbu i geografska otkrića tijekom 15. i 16. stoljeća, pa čak i kasnije. Doba je to pojave Mercatora, Hondiusa, Blaeua i drugih kartografa, koji primarni meridijan postavljaju u Azore, Boa Vistu, najistočniji od Zelenortskih otoka, također i Kanare, pa će jednom to biti otok Fuerteventura (13°-14° W), drugi put otok Tenenerife na **16°38'22'' W**. U to doba kartografsko-geografskom strukom vlada metoda tzv. „mrtvog računanja“ geografske dužine, od zadnje točke vidljivosti s kopna. Tako su i neke točke, Lizart Point u Cornwallu te vulkan Teide (3.718 m) na Tenenerifima, postale markeri za moguće postavljanje nultog meridijana u navedenim otocima.

Druga odrednica, o kojoj se danas malo govori, bila je ideja da bi mogla postojati referentna crta zadana prirodi gdje se neće primijetiti razlika između zemljopisnog i magnetskog pola. Je

[1] Iz intervjua televiziji N1.

li ta točka utjecala na postavljanje težišta matrice Plejada u zonu geografske dužine Ošlja!? To treba ozbiljno razmotriti, jer mora postojati nešto ekstraordinarno da se baš sve nađe na tom nekoć intrigantnom prostoru od kojeg, navodno, „svi bježe“, a Rim se s njim muči stoljećima. Jesu li naši predci znali za nešto što i danas određuje našu sudbinu u globalnom svijetu? Otkud, danas po Greenwichu, do u sekundu meridijan Sinja, **16°38'22" E** Sinja (Koljnofa), o kojemu pišem sustavno ima već godinama, Sinj na paraleli *Tetide, al pari* meridijanu vulkana Teide na Tenenerifima?[2] Otkud tada 1° istočnije, 17°38'11" E, upravo meridijan najvišeg vrha Vlašića Paljenik, južno, do u sekundu vrha Marin Vijenac Male Žabe (**570** m)? Znači li to da je zemljom uistinu sve obrnuto, naglavačke, zrcalno!? Znači li to da je, na principu čitanja zdesna na lijevo, zapravo onda pravi i jedini primarni meridijan geografska širina Rotonde nad Ošljem?

Taj meridijan prolazi, znamo to od ranije, zamalo zapadnije od Cape Towna, dakle, sami jug Afrike, na sjeveru Europe, to je snažno indikativno, prolazi na 30 km međusobne udaljenosti između najvećeg trgovačkog vikinškog središta, među ostalim robama i jantarom, Birka (8. st.), i Stockholma (17°32'43" E / 18°04' E).[3] To bi moglo biti, ali je problem što su se u tom trenutku sukobili, potreba da se nastavi živjeti i razvijati na Ptolemejevom modelu, sa svijetom otkrića portugalske i španjolske supremacije, kad se i u bukvalnom smislu svijet dijeli na Istok i Zapad te se meridijani „naručuju“ po potrebi. I Kršćanstvo se tada dijeli, Papa će osobno intervenirati u Tordesillasu sa svojim primarnim meridijanom.

Da, mogla bi to biti vrlo lako zbilja „ideje da postoji referentna crta zadana prirodi gdje se neće primijetiti razlika između zemljopisnog i magnetskog pola.“ U studiji „Još jedna ispovijed – rotonda Hidegség“ (25. 3. 2017.) pisao sam o „kruni“ poganskog svetišta, uz jedini primjerak pronađen u Birki, drugoj pronađenoj uopće u svijetu, na *Jantarskoj cesti* u Burgenlandu kod Šoprona, Haschendorf.

No, da ne bismo lutali, sad ću *o prirodu stvari*. Brojevi, brojevi, brojevi… „Misli li netko da je sve slučajno?! **7 minuta i 9 sekundi**!“ – pitao sam na kraju prošle objave? Zato krećemo od 7 i 9. Svakoj novoj razini od prvog do **trinaestog** zbroja pridodavat ćemo 7 i 9.

7 9

14 18

21 27

28 36

35 45

42 54

49 63 = 50 3

57 12

64 21

71 30

---

[2] Točku sjecišta simetrale i tetive *Tetidom* sam imenovao kod pisanja *Atlantide*.

[3] Vrlo značajna karakteristika vertikale, Dunav se prelazio na velebnoj utvrdi Devin kod Bratislave, 16°58'42" E, Bratislava, 17°06'35" E.

78 39

85 48

92 57

Dakle, počeli smo sa 7 i 9, dva primarno karakterna broja klastera Plejada. Završavamo opet na **trinaestoj** razini sa kompletnom strukturom klastera, **92 57**, ili 9, od kojih 2 pripada Majci i Ocu, te 7, od kojih je 5 na kružnici.

Što smo dobili na **četvrtoj** razini **28 36**? Ako govorimo tek *o prirodi stvari*, koliko bi stupnjeva decimalno dalo 28°36'? Dakako, 28.6°, a ista vrijednost zlatnim rezom (x 0.6180339887) daje 17.6757° ili, s motrišta geografske dužine, meridijan drugog vrha Male Žabe, Matica (**681** m), ili 17°40'33" E. I evo nas ponovno u *sivoj* zoni meridijana Ferra i Ošlja!

Na njih se nastavlja i **peta** razina, **35 45**, na kojoj bi 35°45' odgovaralo decimalnom 35.40°, tj. ponovit ću računicu s kraja prošlog broja, valjda je to i bilo razlogom *lapsusa*. Meridijane dvaju polazišta, Nazareta i Beiruta, zbrajamo: Beirut, 35.496° E, Nazaret, 35.3048° E, zbroj **70.8008°**. Proračun:

- 70.8008° : 2 = 35.4004°
- 35.4004° : 2 = 17.7002°
- 17.7002° = **17°42'01"**

Da, to je upravo ono o čemu sam sanjao! U samim brojevima strukture leži, nalazi se struktura! Zato ćemo sad od zlatnog reza kuta 45°, 27.81°, odbiti vrijednost 28.6°:

27.81°

28.60°

0.79°

Dragi moji ljudi, a što je na **šestoj** razini? **42 54**! Izravno, geografska širina Rotonde, 42°53'33". Sad će kolege kazati – da, ali to nije 42°54'! Slažem se, nedostaje 27", ali onda treba posegnuti za trinaestim zviježđem. A, usto, pored svih mogućih brojeva i brojki, zašto baš **27**!?

Analitička matematika jednako je bitna koliko i kvantna astrofizika. Svaki od ovih brojeva niza može se dalje analizirati, ali ovdje upada jednostavno u oči činjenica da se korijen, rekli bismo u jeziku *etimon*, primarnih numeričkih vrijednosti meridijana Ošlja nalazi u brojevima 7 i 9, iz čega će se izvući u konačnici i zlatni rez meridijana 17°40', u primarnom značenju antičkog, ali držimo, i mnogo starijeg nultog meridijana otoka Ferro. Zamijenimo strane, kako stoje i Plejade na nebu, zapad za istok, što smo studijski davno već uradili, nulti meridijan će se naći u Ošlju, ili, da ostavimo prostor matematičarima, u rasponu geografske dužine između Vlašića i Rotonde nad Ošljem (c. 6'). Mislim da o tomu govore vrhovi Male Žabe!

Razina **sedma**, **50 3**, odgovorna je geografskoj širini sjeverne tangente primordijalne kružnice matrice, davno smo je ubicirali u zoni Praga kao 50°5' N, što će kao ***Fi2*** dati 132. Razina **osma**, **57 12**, odgovara mom izračunu rektascenzije Plejada unutar klastera zvijezda. Dakle, apsolutno sve je tu, unutra, može se, umjesto na crveno ili crno, igrati na brojeve 7 i 9. Nisam se šalio kad sam govorio o *plejadskom* jeziku i *plejadskim* brojevima! Mislim da se vino potpuno izbistrilo! Divne fotografije napravio sam u vinskom podrumu Hrvata u Burgenlandu.

O Karovoj *prirodi stvari* je riječ! Zato se ničemu više ne čudimo! Jedno od predstavljanja knjige s prvim informiranjem javnosti o *trojanskoj* eponimskoj matrici održano je u školi u Benkovcu. Nisam ni očekivao da će učenici istom prepoznati utilitarnost matrice, kad su šutjeli i stariji, no svejedno sam ih upitao – zna li itko, zbog čega se vodio Trojanski rat? Svi su uglas skočili, kao jedan, zbog Parisove otmice Lijepe Helene! Kao hladnim tušem proliveno izgledala su ta nevina lica kad sam im kazao, ne, nije zbog toga, nego zbog strateškog položaja lokacije, zvala se ona Truwisa, Troja, ili Bog zna kako. Ni ovdje, nema drugih nakana, već pokušati ukazati na zdravi razum, logičnost svake, pa i životne odluke. Ako ne želimo završiti tamo gdje kaže Korado!

Možda je previdio samo jednu stvar – kao čovjek od Zvjezdarnice, dobro zna, nije čovjek kazao, „A sad idite, i množite se!“ Kad 2120. godine budem gledao Veneru Milosku, ne vjerujem da ću poželjeti išta više od te putene siline. Jedno je čitati, a drugo čitati knjigu, držeći ju u ruci!

10. 11. 2020.

Algoritam, Burgenland, 2015. foto: I. Šipić